

הוא בעל דעות מגובשות, ומוכן להילחם עליהן. שיגרתו בעניינים אחרים.

★ ★ ★

● **אהרון בקר** (המערך — מפא"י) — 64, כמעט ולא בא לכנסת. דוגמה למינהג הנפסד להפוך את החברות בכנסת לתואר בלבד, המועד למי שממלא תפקיד במקום אחר. דיבר בכל תקופת הכנסת פעמיים-שלוש על ענייני עבודה, כמוהן כדי להגן על הבוסים של ההסתדרות. ההצעה שהועלתה — להפכו ליו"ר הכנסת הבאה — היא בגדר חוצפה.

★ ★ ★

● **משה ברעם** (המערך — מפא"י) — 58, איש השלטון הנס בכנסת, יו"ר סיעת המערך המקואליציה. ברוטאלי עם חוש-הומור עממי מסוייב. מוכן לעשות כל דבר כדי לשחרר את הכנסת מן האופוזיציה. איש אידיאלי לפרלמנט של דמוקרטיה עמ' מית. שינתו לטיעונו מגיעה עד כדי כך שלא פעם הגיש הצעת-החלטה של כל הסי' עות בכנסת מחרת עד מק"י, בעניין לאומי חשוב (כגון יהודי ברית-המועצות), והוציא אותנו מן הכלל. אהררה: ישלוט בכנסת הבאה, אם יהיה בה למערך רוב מוחלט!

★ ★ ★

● **ראובן ברקת** (המערך — מפא"י) — 63, עסקן-מפלגה חיור, דובר מפלגתו בעניינים מדיניים, בהם הוא חוזר בדיוק על כל המליצות השגורות. מעולם לא שמע תיו משמיע רעיון שלא היה ישן לפני 40 שנה. כמעט ואינו מופיע בכנסת.

★ ★ ★

● **עקיבא גוברין** (המערך — מפא"י) — 67, עסקן הסתדרותי ותיק, אוהב לדבר על ברל כצנלסון וסוקולוב. חדר לשעה קלה לממשלה, אך לא קנה שם אחיזה. יש הצעה למנותו כיו"ר הכנסת הבאה, כדי לפתור את בעייתו הפרסונלית. מיעט ל' הופיע לשיבות הכנסת.

★ ★ ★

● **אהרון גודרשטיין** (גח"ל — ליברלים) — 67, נציג הקבלנים. מדבר רק על האינטרסים של שולחיו, ממעט להופיע בוויכוחים אחרים. מסתדר טוב עם ההון הסתדרותי והממשלתי.

★ ★ ★

● **דוד גולומב** (המערך — מפא"י) — 37, בא במקומו של פרופסור דוב סדן, שהתפטר מפני שהכנסת נאמסה עליו. צעיר סימפטי, מחונן היטב, שנראה עליו כי בא מבית טוב (אביו היה איליהו גולומב ז"ל, מייסדו הצנוע של אירגון ההגנה). די בר לעניין, בעיקר בענייני כלכלה, אך לא הגיע עדיין להשקפה מגובשת.

★ ★ ★

● **יצחק גולן** (ג"ע) — 57, נכנס לכנסת ב-5600 קולות — כמחצית המודד של ציר, עסקן שיגרת, הנמצא במיקרה בליע ולא במפא"י, מפני שבא מקיבוץ העובד הציוני ולא מקיבוץ האיחוד. מייצג את הקבוצה האינטרסנטית הכלכלית של העובד הציוני, שהוא מפא"י-בוועד-אנפון. אוהב לקרוא קריאות-ביניים שלא לעניין וללא טעם, לחזור על הפראות השגורות ביותר בסיגנון של מגלה-אמריקה.

★ ★ ★

● **מטיילדה גז** (המערך — רפ"י) — 51, הליידי של הכנסת. לבושה תמיד בטעם טוב — דבר שהוא לגמרי יוצא דופן ב-כנסת. בעלת גימוסים אירופיים. שמרה על נאמנות סנטימנטלית לבן-גוריון. לוקחת ללב עניינים סוציאליים. הרבתה להיות נוכחת במליאה, אך כמעט ולא דיברה בה.

★ ★ ★

● **ישראל גזלי** (המערך — אחדות העבודה) — 58, איש מפלגה מובהק, משת' דל להפוך את הרדיי והטליוניה למכשירי של מפלגתו. נכשל כשר ההסברה. אחד הנואמים הפחות משכנעים של הממשלה, רואה את עצמו כדובר מצטיין.

★ ★ ★

● **שלמה יעקוב גרום** (אגו"י) — 61, הציע בכל הרצינות לדחות את הבחירות מפני שלפי הלכה יש לכל חברי-כנסת "חוקה" על הקומו. עסקן דתי אפור. פחות צבוע מחברו פרוש. אחד הדוברים של היוזמה הפרסית בכנסת. כאיש "האופוזיציה העיקרית", נפל בחלקו לפתוח ויכוחים רבים — דבר שיצו מצב מגוחך ממש.

● **עמום דגני** (המערך — רפ"י) — 43, היה ליד-הפלא של מפא"י, והפלא נעלם. מצטיין בעיקר בכשרונו להרגיז את פינחס ספיר, הודוס אותו בכל הזדמנות כמו שור הדורך על עכבר-שדה. מרבה לדבר על ענייני כלכלה, אך הכלכלנים בכנסת אינם רואים בו מאור גדול.

★ ★ ★

● **משה דיין** (המערך — רפ"י) — 54, באופוזיציה ניסה את כוחו כדובר ב-ענייני כלכלה, ללא הצלחה יתרה. מאז המלחמה, הוא הופך בהיכנסו למליאה ל-מרכו שמומחה-הלב. יחסו לכנסת הוא קור' קטי, מבחינה פורמלית, מבלי להסתיר את הנילוול התהומי שלו במוסד ובחבריו. אינו יושב במליאה לעולם יותר מעשר דקות רצופות, אם אינו חייב, ולעולם אינו מו' פיע כדי לשמוע נאומים של שרים אחרים. צורת-הדיבור שלו בכנסת עניינית, לעיתים עם הברקות של הומור. אינו מנסה להיר' את כאינטלקטואל, רמו חברו שמעון פרס.

★ ★ ★

● **צבי דינשטיין** (המערך — מפא"י) — 43, נער טיפוחי של פנחס ספיר. פקיד בכיר, יבש וענייני. כסגן-שר-הבטחון (לפני המלחמה) היה עגום. כסגן שר-האוצר (מאז) הוא שולט בחומר שלו, מתוכנן היטב ל' הופעה ויוודע בדרך כלל את התשובות ה-נכונות. טכנאי של האוצר.

★ ★ ★

● **גדעון האוזנר** (ג"ע) — 54, אינו יכול להשתחרר מתפקידו במישפט איימן. מחפש כל הזדמנות לדבר על השואה. בסג' נון ובתוכן נאומיו על עניינים מדיניים אינו רחוק מחרות, חזרו על הדוקטרינה הרשמית ללא סטייה. בשיחה פרטית יש לו חוש-הומור, ובוויכוחים על נושאים משפטיים הוא מעניין.

★ ★ ★

● **דויד הכהן** (המערך — מפא"י) — 71, אחת הרמויות היותר סגנוניות בכנסת, בולט שם בים האפרוריות. לעולם אינו נו' אם מבלי לצעוק. יו"ר ועדת-החקון-הבטחון, מוסד שהפך מומן לבדיחה, ושכל תפקידו הוא לתת חותמת-גומי של הכנסת לכל ענייני החוק והבטחון של הממשלה. יריבו של הכהן טוענים כי שיתוק המועדה באה באשמתו, אך יש להטיל את האשמה על כל חבריה כאחת. הכהן מרבה לטייל ב-עולם, בחברת יוחנן בדר, בשם משהו ב-קרוי "האירגון הבינ-פולמנטרי", מוסד בו משתפים פעולה עסקנים מכל הפרלמנטים כדי לסדר לעצמם טיולים — איש-איש על חשבון שלם-המיסים של ארצו. הכהן מג' לה לפעמים ניצוצות של תבונה מדינית מפתיעה, אך בדרך כלל הוא חוזר רק בקול רם מאד על הדוקטרינות הרישמיות ה-שדופות.

★ ★ ★

● **רות הקטין** (המערך — אחדות ה-עבודה) — 68, הנציגה האופיינית ביותר של "קבוצת הגנות" בכנסת השישית, זו' ה' קבוצה של חברות-כנסת קשישות, שהש' תלטה על הנשיאות ועל שתי ועדות אחרות.

לי

בתור יושבת-ראש הישיבות, הן הנהיגו מיש' טר של הקפדה על שניות של זמן-דיבור, דיכוי קריאות-הביניים והפיכת מליאת-הכנ' סת כולה לכיתה א'. הקטין היא חלוצה ציונית אמיתית, החסרה כל חוש הומור, שמניו וגמור עימה שלא לנוש את המאה 19. הנואמים המחכים לתורם החזירו כשראו שהיא יושבת על כס היו"ר.

★ ★ ★

● **יוהר הררי** (המערך, לשעבר ל"ע) — 61, מוותיקי הכנסת, שאינו מניח לאיש לשכוח זאת. נפגע קשה כאשר השתלט משה קול על ל"ע, בזכות שליטתו על המנגנון הכלכלי של העובד הציוני. הררי התכונן להיות שר-המשפטים אחרי פינחס רוזן, אך קול לקח תחת זאת את תיק התיירות לעצמו. אחרי זה פרש הררי מ-בחינה מדינית, מעולם לא היה הבלד בין הררי ובין האגף הימני של מפא"י. הוא מתנהג מזה שנים כאחד מראשי משרד-החוקי ושרי-החוקי לעתיד. מכרזו בגלוי שאין כל טעם לשבת במליאת הכנסת ושהנאומים שם משעממים אותו, והוא נוהג בהתאם לכך.

★ ★ ★

● **מאיר יהלנר** (רק"ח) — 51, האיש השנוא ביותר במליאה. לעיתים נדמה שהוא פועל בכוונה תחילה כדי להיות נדמה שהוא יותר, למשל כשהוא חוזר ומגדיר את מלח' מת-שתי-הימים כמלחמה תוקפנית ישראלית. קומוניסט ארוק, שאינו סוטה ימניה ושמא' לה מקו מוסקבה, שנואמיו הכתובים הם חזרה מילולית על הניסוחים של פראבדה, ברור שהוא ראש רק"ח מפני ששליטיה האמיתיים, שהם ערבים, רוצים שבמקום הראשון יעמוד יהודי. כנואם הוא חיזור ביותר, אך אויביו עוזרים לו להשכיח זאת על-ידי קריאות-הביניים הנרגזות שלהם, ה' משות לנאומי וילנר מימד דרמאטי החסר לחלוטין בניסוחים.

★ ★ ★

● **אברהם ורדיגר** (פא"י) — 48 יורשו של יעקוב כץ ז"ל, שנודס ליד הכנסת. עסקן דתי מן המניין. כמו כל המפלגות הדתיות, פא"י היא עסק דתי-מיסחרי. ורדיגר הוא באופן פרטי בעל חוש הומור, והוא מציר קאריקטורות מצוינות של הח"כים. אך הוא מסתיר זאת בהצלחה בנאומיו, שהם כשרים למהדרין.

★ ★ ★

● **זרח זרחפטיג** (מפד"ל) — 63, שר הדתות, הפונקציונר המובהק ביותר של המייסד הדתי, האדם שתפקידו הוא להעביר מכסימום של כספי המדינה לידי המחנה הדתי. פולמוסן חריף, מוזכר לי תמיד גזיר ישועי קטן.

★ ★ ★

● **משה זרממן** (המערך — מפא"י) — 45, מפא"יניק מחיפה. איש מנגנון מובהק. מעשי-דברו של אבא חושי, משתדל עתה להתקיים בלעדיו. אין מה להגיד עליו.

★ ★ ★

● **פריג'א זוארץ** (מפד"ל) — 62, הספרדי המיקצועי של המפד"ל. יהודי צנוע, פשוט וחיובי, המתמסר לתלונות של או' רחים. חוק מזה אינו מורגש בכנסת.

★ ★ ★

● **עבדי-אליעזר זועבי** (המערך — מפ"ם) — 43, הפונקציונר הערבי של מפ"ם. מתנגד באופן פרטי כימעט לכל מעשיה ועמדותיה של מפלגתו, אך אינו חולם להסיק מכך מסקנות. למד מפ"ם אך לתרץ כל שרץ, ולהסתדר בינתיים. כמו כל קור' מיו בתפקיד "הערבי של מפ"ם", הוא נש' בר ההורגה. לכנסת הבאה ייבחר ברשימה אחת יחד עם כל האנשים שהוא מתעב אותם, ושהם בעיניו אויביו המושבעים של עמו. עובד כסגן ראש-העיר בנצרת, גר עם אשתו היהודיה בתל-אביב. ממעט להר' פיע בכנסת בירושלים.

★ ★ ★

● **מורדכי זר** (המערך — מפא"י) — 55, עסקן יוצאי-פרס של מפא"י בירושלים. איש-מנגנון אפור. מעולם לא סטה מקו המפלגה במילימטר אחד.

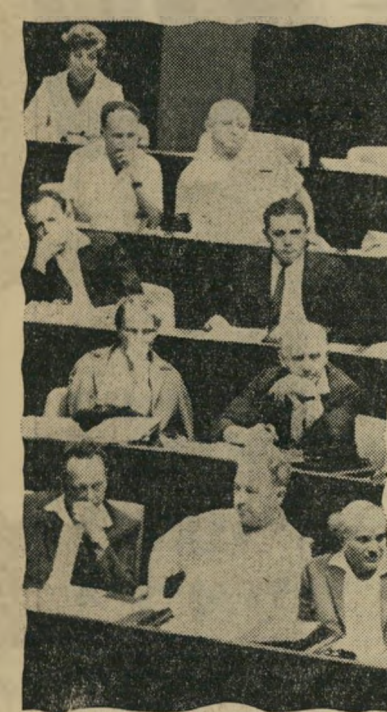
★ ★ ★

● **אמיל חביבי** (רק"ח) — 47, שליט רק"ח בנצרת. לאומן ערבי קיצוני, בעל כישרון רב להרגיז. קיצוני בהופעתו הרבה יותר מאשר עמיתו, תופיק טובי. משתדל לשמור על הגבול בכנסת, אך לא בכפרים הערביים. שם הוא נואם נאומי-שנאה קיצר' ניים, גם נגד שוהר-שלום ישראלים. טי'

פוס של הרפתקן, חברותי במסיבות פר' טיות.

★ ★ ★

● **יעקב חזן** (המערך — מפ"ם) — 70, גלש במשך הכנסת השישית יותר ויותר ימניה. כיום אפשר לא פעם לקחת קטעים מנאומיו, לערבבם עם קטעים של בגין ולע' רוך חידון מ' אמר מה. בעל הופעה יפה, נואם טוב, מעמודי-התחך של הליכוד הל-

ספסלי המערך *

אומי, האיש שתרים יותר מכל אחר להכי' נסת מפ"ם לחיק מפא"י והריסת מתנה-הש' לום בישראל.

★ ★ ★

● **מיכאל חזני** (מפד"ל) — 65, האיש האהוד ביותר במפד"ל, מתמסר ברצינות לעבודתו, מתמחה בענייני כלכלה ובקורות. איש ההתיישבות העובדת, מדבר לרוב ל' עניין, אינו קיצוני בענייני דת.

★ ★ ★

● **אשר חפין** (המערך — מפא"י) — 51, עוד ח"כ שכל אחד מנאומיו עולה למדינה 15 אלף לירות. נעלם מנוף הכנסת במשך חודשים רבים. איש אינו יודע איך הגיע למוסד זה, וגם לא מה הוא עושה שם.

★ ★ ★

● **תופיק טובי** (רק"ח) — 47, מקובל בכנסת קצת יותר מאשר וילנר וחביבי, מפני שהוא מדבר בהתאפקות. לעיתים אף משתדל לשכנע, ולא תמיד בלי הצלחה. ערבי מחיפה, מיושב, נראה יותר קומוניסטי ופחות לאומני מחביבי.

★ ★ ★

● **אברהם טיאר** (המרכז החופשי) — 45, מעסקני-הפועלים העדתיים של חרות לשעבר. פשוט, תמים, סימפאטי. צנוע, נגדר אחרי שמואל תמיר מבלי שאיש יודע למה. רחוק מן הפארוס הלאומני המזוייף של חבריו. אהוד בכנסת.

★ ★ ★

● **מנחם רידי** (גח"ל — חרות) — 51, איש חרות בשכונת החקקה. איש אינו מע' לה על דעתו תכונה אחרת שיכלה להביאו לכנסת. מרבה לקרוא קריאות-ביניים, המ' עידות על חוסר טוטאלי של הבנה.

★ ★ ★

● **אהרון רדיין** (המערך — מפא"י) — 43, סגן שר-החינוך, ודובר המשרד ב-כנסת. אדם שלא ישתחרר מעולם מן ה-סיגנון של תנועת-הנוער הציונית. מאריך בנאומים, הנשמעים תמיד כמו הרצאות ב' סמינר של מדריכים צעירים, עם הרבה מילים לועזיות ("האינטגרציה של האיש' יות", וכו'). בעל רצון טוב ונחח לבריות.

הגשך בשבוע הבא

* טור: חני מלמלה; ורסמן, צדוק, ברעם, כרמל. טור שמאלי מלמלה: אלוני, איליאב, בקר, הקטין, אלון. מימין למטה: ישעיהו.